

Zuzana Pospíšilová
ilustroval Drahomír Trstán

Nezralá, Hruška, k tabuli!

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôok®

Zuzana Pospíšilová
ilustroval Drahomír Trstán

Nezralá, Hruška, k tabuli!

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Zuzana Pospíšilová

NEZRALÁ, HRUŠKA, K TABULI!

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 6454. publikaci

Ilustrace Drahomír Trst'án

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2017

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2017

Cover Illustration © Drahomír Trst'án

ISBN 978-80-271-9576-3 (ePub)

ISBN 978-80-271-9575-6 (pdf)

ISBN 978-80-271-0376-8 (print)

Obsah

Předmluva	7
Až zítra	9
První kamarád	13
První školní den	17
První jednička	21
Odměna	25
Co se stalo?	29
Zástup	33
Čarodějnice	37
Nezralá hruška	41
Nespravedlnost	45
No a co?	49
Honza je jednička	53
Žákovskou!	57
Ferdova pomsta	61
Pomůže šalvěj	65
Uzdravení	69

Předmluva

Pro prvňáky je škola veliké dobrodružství. Seznamují se s písmeny a čísly, učí se spoustu nových a zajímavých věcí. Když je přitom provází skvělá paní učitelka, stane se škola místem, kam se děti opravdu těší.

I Honzík Hruška s Lindou Nezralou sbírají samé jedničky a učení je pro ně zábava. Ale jen do chvíle, než jejich paní učitelka onemocní a zastoupí ji jiná.

Když si někdo dělá legraci z vašeho jména, není to nic pěkného. A obzvlášť, když je to někdo dospělý. Linda Nezralá se kvůli tomu moc trápí. Naštěstí má kamaráda, který ji chce bránit. Kdo to je a jak se pomstí? To se dozvíte, když se pustíte do čtení.

Až zítra

Nástup do školy je velká událost. Z dětí se stanou žáci. Už si nemohou jen hrát, ale musí se také učit. Linda chodila do školky ráda, ale do velké školy už se taky moc těší. Zítra tam půjde poprvé.

„Večeře!“ zavolala maminka a Linda okamžitě přiběhla.

„Co to máš?“ smál se nahlas tatínek.

Samozřejmě poznal, že má Linda na zádech aktovku. „Vypadáš jako šnek. Ten si svůj domeček taky nosí všude s sebou.“

„Já nejsem šnek, ale školačka,“ bránila se dotčeně Linda.

„Skoro,“ škádlil ji tatínek.

„Škola jí začne už zítra, takže už je školačka,“ hájila Lindu maminka.

Linda si chtěla aktovku nechat na zádech i při jídle, ale nevešla by se ke stolu, tak si ji sundala.

„A dostanu svačinu?“ zeptala se Linda a maminka přikývla.

„Určitě ano, ale nachystáme ji až ráno, aby byla čerstvá. Ale víš co? Mohla bys nakrmit Ferdu. Když teď budeš chodit do školy, nebudeš mít ráno čas. Musíš ho naučit na večerní krmení.“

„Tak jo,“ odpověděla Linda a s aktovkou na zádech odešla do pokojíku.

„Ahoj, Ferdo,“ pozdravila svého chlupatého kamaráda, malého křečka. „Teď budeš dostávat zrní večer, protože já budu chodit do školy, víš?“ promlouvala s Ferdou, jako kdyby jí mohl rozumět.

Vyměnila mu vodu a do misky nasypala hrst zrní. Navíc přidala kousek suchého chleba, aby si mohl brousit zoubky. Zatímco měla Linda plné ruce práce, křeček pobíhal po pokoji.

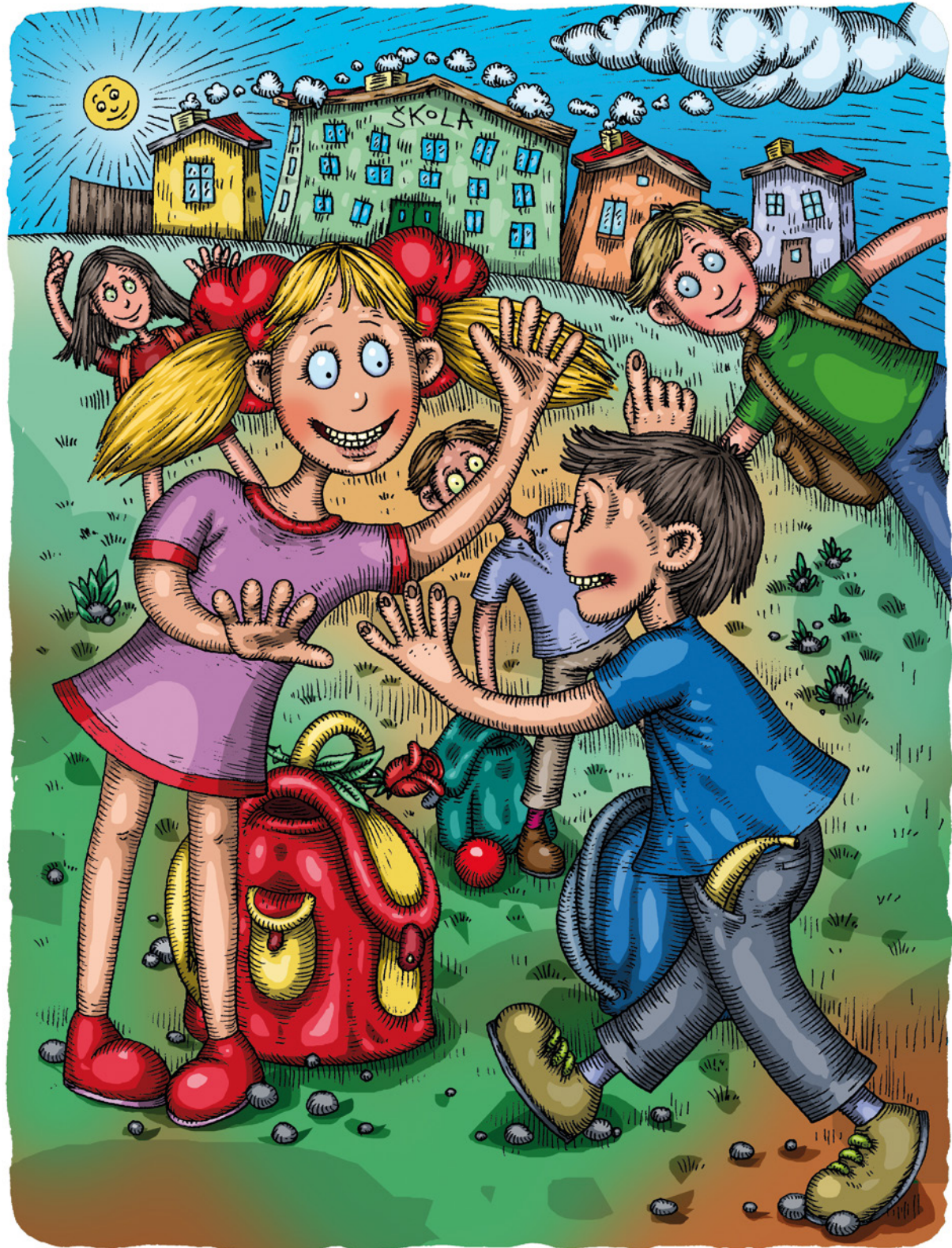
Když Linda skončila, zavolala: „Ferdo, domů!“ Jindy Ferda přiběhl a hned se hnul do klece,

aby si pochutnal na dobrotách. Tentokrát ale nepřišel. Dokonce se ani neozval.

Linda ho začala hledat. Pod postelí, za skříní, vedle stolu, ale Ferda nikde. Nakonec ho našla ve své aktovce. Asi se mu líbila, stejně jako jí.

„Musíš na mě počkat tady. Do školy se mnou nemůžeš,“ domlouvala mu vyčítavě. Pak ho přenesla do klece a sama se uložila ke spánku. Na zítřejší velký den musí být dobře vyspaná!

První kamarád

„Vstávat!“ zaklepala maminka na dveře pokojíku, aby Lindu vzbudila. Čekalo ji ale velké překvapení. Linda už byla vzhůru, a dokonce i umytá, učesaná a oblečená. Tak moc se bála, aby nezaspala, že vstala mnohem dříve.

Maminka se usmála. „Ještě máme spoustu času, tak mi pojd' pomoci se snídaní a se svačinou.“

Linda mazala chleba máslem a přitom dávala pozor, aby si nezašpinila sukni. Byla úplně nová. Ještě ji nikdy neměla na sobě. Šetrila si ji do školy.

Hned po snídani se spolu s maminkou vydala na svoji první cestu do školy. Tatínek už byl dávno v práci, tak s nimi jít nemohl.

„Jaké to tam asi bude?“ vyptávala se Linda a přitom cítila takové divné šimrání v bříšku. Těšila se, ale taky se trochu bála. Ve školce to dobře znala, ale ve škole ještě ne.

Některé děti musely do školy dojíždět autobusem nebo je vozili rodiče. Linda měla štěstí, že bydlela blízko, a tak mohla chodit pěšky.

Před budovou už stály děti. Holky i kluci, ale skoro všichni byli větší než ona. Najednou dostala strach. I když měla na zádech svou milovanou aktovku, chtěla jít raději do školky.

„Neboj se. Určitě se ti tam bude líbit,“ chlácholila Lindu maminka. Poznala, že se bojí. Maminky to vždycky poznají. A kromě toho jí Linda pevně svírala ruku.

„Ahoj,“ ozvalo se za jejích zády.

Linda to nečekala, a tak se polekala, jako kdyby na ni někdo bafnul. Prudce se otočila a v tu ránu se jí pusa roztáhla od ucha k uchu. Byl to Honzík! Honzík, kterého znala ze školky.

„Ahoj,“ odpověděla mu se širokým úsměvem.

„Ty budeš chodit taky sem?“ zeptal se a Linda přikývla. Byla ráda, že už tu má prvního

kamaráda.

Většina dětí
ze školky bude
chodit do jiné
školy.

„Dobrý den,“ pozdravil maminku i Lindu pan Hruška, který Honzíka doprovodil. Jeho maminka nemohla. Je zdravotní sestřička a musí chodit do práce brzy ráno, a někdy dokonce i v noci.

Zatímco si dospělí podali ruce, Honza s Lindou si navzájem prohlíželi aktovky a plánovali, že budou spolu sedět v lavici. Honza měl staršího bratra, a tak už trochu věděl, jak to ve škole chodí.

První školní den

Zvuk školního zvonku se rozléhal po celém nádvoří. Starší žáci se hromadně hrnuli dovnitř. Jen prvňáci a jejich rodiče čekali venku. Nevěděli ještě, kde jsou jejich šatny a třídy, a tak museli počkat na paní učitelku.

Když se nedočkaví žáčci dostali dovnitř, v prosklených dveřích se objevila milá a usměvavá paní učitelka. Lindě i dalším dětem se ulevilo. Ještě před chvílí nevěděli, jak bude jejich paní učitelka vypadat, a trochu se báli.

„Dobrý den, milí žáci,“ pozdravila je paní učitelka a nechala je seřadit do dvojic. Potom společně přešli do šatny. Rodiče mohli být dnes ve škole spolu s dětmi. Od zítřka už ale budou prvňáci muset do školy chodit sami. Zatímco se děti přezouvaly, rodiče čekali před šatnou.

Když prvňáčci vstoupili do třídy, paní učitelka je vybídla, aby si našli místo v lavici. Linda nevěděla, kam si sednout, ale Honza to vyřešil za ni. Sedl si přesně do středu. Do třetí lavice v prostřední řadě. Odtud je to do všech stran stejně daleko. Linda neprotestovala. Sedla si vedle něj a společně čekali, až se usadí všechny děti. Rodiče museli stát vzadu.

„Tak vás tady ještě jednou vítám,“ přivítala žáky s úsměvem paní učitelka. „Tohle je naše třída. Celý školní rok se tu budeme učit číst, psát a počítat.“

Paní učitelka dětem vysvětlila pravidla, která je potřeba dodržovat, a rodičům předala seznam pomůcek, které by měli dětem pořídit.

Pak se stalo něco nečekaného.

„Dnešní den je výjimečný také tím, že tu máme hned tři oslavence,“ řekla paní učitelka a děti se po sobě začaly ohlížet. Lindě zrůžověly tváře. Jedním oslavencem je totiž ona.

„Vítek dnes slaví narozeniny a Linda se Samuelem mají svátek,“ oznámila paní učitelka a vybídla je, aby přišli k tabuli. Potřásla jim rukou a každému předala velký pytlík s bonbony. Oslavenci poděkovali, ostatní jim zatleskali.

Linda hned věděla, co má udělat. Roztrhla svůj pytlík a nabídla paní učitelce. Pak začala obcházet mezi lavicemi. Vítek se Samuelem to udělali taky. Není divu, že se první školní den líbil úplně všem.

